

ŽENA KOJA
GODINU DANA
NIJE USTALA IZ
KREVETA

SJU TAUNZEND

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Sue Townsend

THE WOMAN WHO WENT TO BED FOR A YEAR

Copyright © Lily Broadway Productions Ltd, 2012

All rights reserved.

Translation copyright ©2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

ŽENA KOJA GODINU
DANA NIJE USTALA
IZ KREVETA

Prvo poglavlje

Kad su otišli, Eva je navukla rezu na vrata i isključila telefon. Volela je da bude sama u kući. Išla je iz jedne sobe u drugu, spremala i sakupljala čaše i tanjire koje su njen muž i deca ostavili naokolo. Neko je ostavio supenu kašiku na rukonaslonu njene posebne naslonjače – koju je sama tapacirala na kursu. Odmah je otišla u kuhinju i zagledala se u kutiju sa sredstvima za čišćenje.

„Šta li skida fleku od *Hajncove* paradajz-čorbe s vezenog svilenog damasta?“

Dok je tražila, prekorevala se. „Sama si kriva. Trebalo je da staviš naslonjaču u spavaću sobu. Stavila si je u dnevnu kako bi je svi videli zato što si sujetna. Htela si da gosti primete naslonjaču i kažu da je lepa kako bi im odgovorila da ti je trebalo dve godine da završiš vez inspirisan Moneovom slikom *Lokvanji i žalosna vrba*.“

Godinu dana je radila samo drveće.

U kuhinji je bila barica paradajz-čorbe koju je primetila tek kad je zgazila u nju i ostavila narandžaste stope na podu. Na šporetu se u šerpici s nelepljivom površinom i dalje krčkalo pola konzerve paradajz-čorbe. Previše lenji da skinu šerpu sa

šporeta, pomislila je. A onda se setila da su blizanci sad briga Lidskog univerziteta.

Videla je svoj odraz na kaljenom staklu mikrotalasne montirane na zid. Brzo je okrenula glavu. Da je bolje pogledala, videla bi pedesetogodišnju ženu s prelepim licem, bledim ispitivačkim očima i usnama koje uvek izgledaju kao da će progovoriti, onakvim kakve je Klara Bou imala. Niko je nikad nije video bez karmina – čak ni njen muž Brajan. Eva je mislila da se crvene usne slažu s crnom odećom koju je uvek nosila. Tek povremeno bi odenula i nešto sivo.

Jednom se Brajan vratio s posla i zatekao je kako u crnim gumenjacima vadi repu u bašti. Rekao joj je: „Pobogu, Evo! Izgledaš kao posleratna Poljska.“

Njeno lice trenutno je moderno. „Vintidž“, kako joj je rekla prodavačica u *Šanelovoj* parfimeriji gde kupuje karmin (uvek je vodila računa da baci račun – njen muž ne bi shvatio takav nerazumni trošak).

Uzela je šerpu, otišla u dnevnu sobu i izručila čorbu na voljenu naslonjaču. Zatim se popela na sprat, ušla u spavaću sobu i, obučena i obuvena, legla na krevet iz koga nije ustala godinu dana.

Nije znala da će toliko trajati. Legla je misleći kako će ustati za pola sata, ali krevet ju je ispunio neopisivim spokojem. Bela, sveže oprana posteljina mirisala je na tek napadali sneg. Okrenula se prema prozoru i gledala kako usplamtelo lišće opada s platana u dvorištu.

Uvek je volela septembar.

Kad se probudila, već se bilo smračilo i čula je muža kako više ispred kuće. Mobilni joj je zazvonio. Na ekranu se pojavilo ime njene ćerke Brijan. Nije se javila. Navukla je pokrivač preko glave i zapevala pesmu „*I Walk the Line*“ Džonija Keša.

Zatim je izvukla glavu ispod pokrivača i čula kako prva komšinica Džuli uzbuđeno govori njenom mužu: „To nije u redu, Brajane.“

Bili su u prednjem dvorištu.

Njen muž je odgovorio: „Mislim, vozio sam do Lidsa i nazad. Moram da se istuširam.“

„Naravno.“

Eva je razmislila o tome. Zašto je neophodno tuširanje posle vožnje do Lidsa i nazad? Je li severni vazduh pun prljavštine? Ili se oznojio na auto-putu M-1? Psovao kamione? Urlao na vozače koji su mu se zalepili za zadnji branik? Ljutito komentarisao vreme?

Uključila je lampu na noćnom stočiću.

To je izazvalo novu turu vikanja i zahteve da „prestane da se izmotava i otključa vrata!“

Shvatila je da ne može da ustane iz kreveta iako je želela da siđe i pusti ga u kuću. Osećala se kao da je upala u kadu s betonom koji se brzo steže i nije mogla da se pomeri. Neverovatna obamrlost joj se širila telom te je pomislila: Bila bih *luda* da ustanem iz kreveta.

Čula je lomljenje stakla. A ubrzo i Brajana na stepenicama. Dozivao ju je.

Nije se odazvala.

Otvorio je vrata spavaće sobe. „Tu si“, rekao je.

„Da, tu sam.“

„Jesi li bolesna?“

„Nisam.“

„Zašto se nisi svukla i izula pre nego što si legla? Šta izigravaš?“

„Ne znam.“

„To je sindrom praznog gnezda. Slušao sam o tome u *Ženskom satu*.“ Pošto nije odgovorila, pitao ju je: „Pa, hoćeš li da ustaneš?“

„Neću.“

„Šta je s večerom?“, pitao ju je.

„Nisam gladna, hvala.“

„Mislio sam šta je s *mojom* večerom? Ima li nešto za jelo?“

„Ne znam. Pogledaj u frižideru“, odgovorila je.

Odmarširao je u prizemlje. Čula je kako korača na laminatu koji je tako nevešto postavio prošle godine. Škripanje parketa odalo je da je otišao u dnevnu sobu. Uskoro se ponovo žustro peo stepenicama.

„Šta se desilo s tvojom naslonjačom, dođavola?“, pitao je.

„Neko je ostavio supenu kašiku na rukonaslonu.“

„Čorba je po celoj prokletinji.“

„Znam. Ja sam to uradila.“

„Šta? Bacila si čorbu?“

Eva je klimnula glavom.

„Imaš nervni slom, Evo. Pozvaću tvoju mamu.“

„Ne!“

Štrecnuo se zbog grubosti u njenom glasu.

Videla je njegov zgranut pogled zato što se porodični život na koji je navikao raspadao posle dvadeset pet godina braka. Sišao je u prizemlje. Čula je kako psuje isključen telefon pa već u sledećem trenutku nabada tastere. Kad je podigla slušalicu na aparatu u spavaćoj sobi, čula je majčin glas kako s mukom recituje njen broj: „0116 2444333, gospođa Rubi Braun-Berd na vezi.“

„Rubi, Brajan ovde. Moraš odmah da dođeš.“

„Neće moći, Brajane. Upravo mi prave trajnu. Šta je bilo?“

„Eva je...“ Spustio je glas. „Mislím da je bolesna.“

„Pa onda zovi hitnu pomoć“, odvrtila je Rubi razdražljivo.

„Ne fali joj ništa fizički.“

„Onda je sve u redu.“

„Doći ću po tebe pa ćeš sama videti.“

„Brajane, ne mogu. Priređujem zabavu na kojoj će sve gošće imati trajnu ondulaciju. Moraju da mi isperu rastvor za pola sata da ne bih izgledala kao Harpo Marks. Evo, neka ti Mišel kaže.“

Posle brzog prigušenog razgovora, javio se mlad ženski glas.

„Dobar dan... je li to Brajan? Mišel ovde. Hoćete li da vam objasnim šta bi se desilo kad bi gospođa Berd sad isprala rastvor? Ja *jesam* osigurana, ali bilo bi veoma nezgodno ako bih morala na sud. Imam pune ruke posla do Nove godine.“

Njegova svekrva se ponovo javila. „Brajane, jesi li i dalje tu?“

„Rubi, ona leži u krevetu obučena i obuvena.“

„Upozorila sam te, Brajane. Spremali smo se da uđemo u crkvu kad sam se okrenula i rekla ti: 'Naša Eva je crna ovca. Ne priča mnogo te nikad nećeš znati o čemu razmišlja...'“ Usledila je duža pauza pre nego što je dodala: „Zovi svoju majku.“

Veza se prekinula.

Eva se zapanjila zato što je majka u poslednjem trenutku pokušala da joj sabotira brak. Uzela je tašnu s kreveta i počela da pretura ne bi li našla nešto za jelo. Uvek drži hranu u tašni. Ta navika joj je ostala iz vremena kad su blizanci bili stalno gladni kao mali i samo otvarali usta kao ptići. Našla je kesu izmravljenog čipsa, spljošteni baunti i pola kutije mentol-bombona.

Čula je kako Brajan ponovo nabada tastere.

Njen muž je blago uznemiren kad god zove svoju majku, toliko da ne može normalno da oblikuje reči. O čemu god da pričaju, ona ga natera da oseti grižu savesti.

Njegova majka se odmah otresito javila: „Da?“

„Jesi li ti, mama?“, pitao ju je Brajan.

Eva je ponovo podigla slušalicu, vodeći računa da dlanom pokrije mikrofón.

„Ko bi bio? Niko drugi ne zove ovaj broj. Sama sam sedam dana nedeljno.“

„Ali... ovaaaaj... ti... ovaaaaj... ne voliš goste“, rekao je Brajan.

„Jeste, ne volim goste, ali bilo bi lepo kad bih morala da ih oteram. Nego, šta je bilo? Gledam *Emerdejl*.“

„Izvini, mama. Hoćeš li da te ponovo pozovem kad počnu reklame?“

„Ne. O čemu god se radilo, hajde da to skinemo s dnevnog reda.“

„Reč je o Evi.“

„Ha! Zašto me to ne čudi? Je l' te ostavila? Čim sam je videla, znala sam da će ti ta cura slomiti srce.“

Brajan se zapitao je li mu srce ikad bilo slomljeno. Uvek je teško prepoznavao osećanja. Kad je doneo diplomu kući kako bi je pokazao majci, njen tadašnji partner mu je rekao: „Mora da si presrećan, Brajane.“

Klimnuo je glavom i osmehnuo se na silu iako se nije osećao nimalo srećnije nego prethodnog dana, u kome se ništa značajno nije dogodilo.

Njegova majka je uzela sertifikat s reljefnim slovima, pažljivo ga pročitala i rekla: „Teško ćeš naći posao kao astronom. Ljudi s mnogo boljim kvalifikacijama ne mogu da se zaposle.“

Brajan je sad tužno rekao: „Eva je legla obučena i obuvena.“

„Ne mogu reći da me to čudi, Brajane“, odgovorila je njegova majka. „Uvek je privlačila pažnju. Sećaš li se kad smo otišli u auto-kamp na Uskrs 1986? Ponela je pun kofer svoje smešne odeće. Niko se ne oblači kao bitnik u Velsu pored Mora. Svi su piljili u nju.“

Eva je povikala: „Nije trebalo da baciš moju divnu crnu odeću u more!“

Brajan nikad nije čuo svoju ženu da viče.

„Kakva je to larma?“, pitala je Ivon Biver.

„Televizor“, slagao je Brajan. „Neko je upravo osvojio mnogo novca u *Jajoglavima*.“

„Izgledala je sasvim pristojno u odeći koju sam joj kupila“, nastavila je njegova majka.

Eva se setila odvratne odeće koju je izvadila iz plastične kese. Zaudarala je kao da je godinama stajala u vlažnom magacinu na Dalekom istoku, a boje su bile grozne – ljubičasta, ružičasta i žuta. Par sandala koji je ličio na muške i bež vetrovka kakvu nose penzioneri. U tome je izgledala dvadeset godina starije.

„Ne znam šta da radim, mama“, kazao je Brajan.

„Verovatno je pijana“, odvratila je Ivon. „Pusti je da se naspava.“

Eva je zavatlala telefon u drugi kraj sobe i zauralala: „Kupila mi je muške sandale u Velsu pored Mora! Videla sam kako ih *muškarci* nose s belim čarapama! Trebalo je da me zaštitiš od nje, Brajane! Trebalo je da kažeš: 'Moja žena ni mrtva neće obuti te odvratne sandale!'“

Toliko je glasno vikala da ju je grlo zbolelo. Povikala je Brajanu da joj donese čašu vode.

„Samo malo, mama“, rekao je Brajan. „Eva traži čašu vode.“

„Da se nisi usudio da joj odneseš vodu, Brajane!“, prosikta njegova majka. „Samo ćeš sebi natovariti bedu na vrat. Kaži joj da sama uzme vodu!“

Brajan nije znao šta da radi. Dok se kolebao u predsoblju, njegova majka je nastavila: „Ne treba mi ova gnjavaža. Koleno me muči. Bila sam na ivici da pozovem doktora i zamolim ga da mi odseče nogu.“

Odneo je telefon u kuhinju i pustio hladnu vodu.

„Je l' to čujem vodu?“, pitala je njegova majka.

„Samo menjam vodu u vazi s cvećem“, slagao je ponovo.

„Cveće! Imaš sreće što možeš da priuštiš cveće.“

„Iz bašte je, mama. Eva ga je posadila.“

„Imaš sreće što imaš prostora za baštu.“

Veza se prekinula. Njegova majka se nikad nije pozdravljala.

Odneo je čašu hladne vode na sprat. Pružio ju je Evi, koja je otpila gutljaj pa spustila čašu na već pretrpan noćni stočić. Brajan je stajao u podnožju kreveta. Niko mu nije rekao šta da radi.

Gotovo se sažalila na njega, ali ne toliko da ustane iz kreveta. Stoga je samo rekla: „Što ne siđeš da gledaš one tvoje emisije?“

Brajan je lud za emisijama o nekretninama. Junaci su mu Kirsti i Fil. Krišom je poslao pismo Kirsti pohvalivši je da uvek izgleda lepo i pitao je li udata za Fila ili je njihovo partnerstvo

samo poslovno? Tri meseca kasnije mu je odgovorila „Hvala na zanimanju“ i potpisala se s „Vaša Kirsti“. Priložila je fotografiju u crvenoj haljini s ogromnim dekolteom. Brajan je čuvao fotografiju u staroj Bibliji. Znao je da je na sigurnom tamo jer je niko nikad ne otvara.

Kasnije te noći, puna bešika naterala je Evu da ustane iz kreveta. Presvukla se u pidžamu koju je čuvala za slučaj da završi u bolnici. To joj je majka savetovala. Verovala je da kvalitetan bademantil, pidžama i neseser garantuju da će se doktori bolje brinuti o tebi nego o odrpancima koji nose pohabane stvari u plastičnim kesama.

Vratila se u krevet i zapitala kako njena deca provode prvu noć na univerzitetu. Zamislila je kako zajedno sede u sobi i plaču za domom kao što su radili kad ih je prvi put odvela u obdanište.

Drugo poglavlje

Brijan je bila u zajedničkoj prostoriji s kuhinjom u svom bloku. Upoznala je mladića obučenog kao devojka i devojku obučenu kao muškarac. Oboje su pričali o klubovima i muzičarima za koje nikad nije čula.

Njena pažnja je kratkog daha pa je brzo prestala da sluša, ali klimala je glavom i govorila „Strava“ kad joj se činilo da treba. Ona je visoka devojka širokih ramena, dugih nogu i velikih stopala. Crne, neuredne šiške pokrivaju joj veći deo lica. Sklanja ih s očiju samo kad stvarno želi da vidi nešto.

Ušla je mršava devojka u dugačkoj haljini s leopardovim šarama i smeđim ugovkama pa gurnula prepunu kesu iz *Holland* i *Bareta* u frižider. Jedna polovina glave bila je obrijana, s tetovažom slomljenog srca, a drugu je pokrivala amaterski ofarbana i ošišana zelena kosa.

„Sjajna frizura“, rekla je Brijan. „Jesi li to sama uradila?“

„Brat mi je pomogao“, odgovorila je devojka. „On je homić.“

Podizala je glas na kraju svake rečenice kao da stalno sumnja u verodostojnost svojih izjava.

„Jesi li Australijanka?“, upita Brijan.

„Pobogu! Nisam!“, uzviknu devojka.

„Ja sam Brijan“, predstavila se.

„Ja sam Popi. Brijan? Nisam nikad čula to ime.“

„Tata mi se zove Brajan“, objasnila je ravnim glasom. „Je li teško hodati u dugačkoj haljini?“

„Nije. Probaj je ako hoćeš. Možda će se razvući na tebi“, predložila je Popi.

Svukla je haljinu preko glave i ostala u majušnom brusu i gaćicama koji su izgledali kao da su napravljeni od crvene paučine. Činilo se da nema ni trunku stida, što se ne može reći za Brijan. Ona mrzi sve u vezi sa sobom: lice, vrat, kosu, ramena, ruke, šake, nokte, stomak, grudi, bradavice, struk, kukove, butine, kolena, listove, članke, stopala, nožne prste i glas.

„Probaću je u svojoj sobi“, odgovorila je.

„Imaš neverovatne oči.“

„Stvarno?“

„Nosiš li zelena sočiva?“, pitala je Popi. Zagledala joj se u lice i sklonila joj šiške.

„Ne.“

„Neverovatna zelena boja.“

„Stvarno?“

„Prelepo.“

„Moram da smršam.“

„O, da. Ja sam stručnjak za mršavljenje. Naučiću te kako da povratiš posle svakog obroka.“

„Ne želim da budem bulimična.“

„Nije smetalo Lili Alen.“

„Mrzim da povraćam.“

„Ne isplati li se ako ćeš biti mršava? Sećaš li se izreke: Nikad ne možeš biti dovoljno bogata ni dovoljno mršava?“

„Ko je to rekao?“

„Mislim da je Vini Mandela.“

Popi je u donjem vešu krenula za Brijan do njene sobe. U hodniku su naletele na Brajana Mlađeg, koji je zaključavao vrata. Zapiljio se u Popi, a ona mu je uzvratila. Nikad nije

videla lepšeg mladića. Podigla je ruke iznad glave i pokušala da zauzme glamurozan stav u nadi da će se momak diviti njenim trojkama.

„Odvratno“, promrmljao je sebi u bradu, ali dovoljno glasno da ga čuju.

„Odvratno?“, ponovila je Popi. „Mnogo bi mi značilo kad bi to pojasnio. Moram da znam šta je odbojno na meni.“

Brajan Mlađi se uzvrpoljio od nelagode.

Popi se prošetala ispred njega, zavrтела se pa položila dlan na koščati kuk. Zatim ga je pogledala s iščekivanjem, ali nije progovorio. Umesto toga je otključao vrata sobe i šmugnuo unutra.

„On je derle. Drsko derle koje toliko dobro izgleda da me je oduvao s nogu“, rekla je Popi.

„Oboje imamo sedamnaest godina. Ranije smo polagali završne ispite“, objasnila je Brijan.

„I ja bih ranije polagala, ali doživela sam ličnu tragediju...“, Popi je zastala, čekajući da je Brijan pita o kakvoj je tragediji reč. Pošto ova nije progovorila, nastavila je: „Ne mogu da pričam o tome, ali ipak sam dobila četiri A na završnim ispitima. Oksbridž mi je ponudio mesto. Otišla sam na razgovor, ali stvarno nisam mogla da živim i studiram na tako staromodnom mestu.“

„Gde si bila na razgovoru, u Oksfordu ili Kembridžu?“, pitala ju je Brijan.

„Jesi li gluva?“, odvrtila je Popi. „Rekla sam ti, bila sam u Oksbridžu.“

„I ponudili su ti da studiraš na univerzitetu Oksbridž?“, Brijan je htela da pojasni. „Podseti me gde je Oksbridž.“

„Usred države“, promrmljala je Popi i izašla.

Brijan i Brajan Mlađi su bili na razgovoru na Univerzitetu u Kembridžu, gde su oboma ponudili mesto. Već se bilo pročulo za čuvene blizance Biver. U koledžu Triniti su im dali naizgled nemoguć matematički problem. Brajan Mlađi je prešao u drugu sobu s nadzornikom. Kad su spustili olovke posle pedeset

pet minuta mahnitog računanja na A4 papiru koji su dobili, predsednik odbora za prijem pregledao je njihove radove kao da su poglavlje sočnog romana. Brijan je temeljno, mada nemaštovito, došla do rešenja. Brajan Mlađi je malo tajanstvenijim putem rešio zadatak. Odbor nije pitao blizance imaju li hobi ili šta rade u slobodno vreme. Na prvi pogled se videlo da ih ništa drugo ne zanima.

Kad su blizanci odbili ponudu, Brijan je objasnila da ona i njen brat žele da uče kod čuvene profesorke matematike Lenje Nikitanove u Lidsu.

„Ah, Lids“, rekao je predsednik odbora. „Ugledan matematički fakultet svetskog glasa. Pokušali smo nečasno visokim mitom da namamimo sjajnu Nikitanovu ovamo, ali poslala nam je mejl kako joj je draže da podučava radničku decu – izraz koji nisam čuo otkako je Brežnjev bio vođa – te da će prihvatiti profesorsko mesto na Lidskom univerzitetu! Takav idealizam liči na nju!“

A sad, u studentskom bloku kula Sentinel, Brijan je odgovorila: „Radije bih nasamo probala haljinu. Stidim se svog tela.“

„Ne, ući ću s tobom. Mogu da ti pomognem“, odgovorila je Popi.

Ova devojka je gušila Brijan. Nije htela da je pusti u sobu. Nije htela da se druži s njom, ali ipak je otključala vrata i pustila je unutra.

Njen kofer je stajao otvoren na uskom krevetu. Popi je odmah počela da slaže Brijaninu odeću i obuću u orman. Brijan je nemoćno sela na krevet i rekla: „Neka, Popi, ja ću.“ Odlučila je da složi odeću kako hoće kad gošća ode.

Popi je otvorila kutiju za nakit ukrašenu malenim sedefastim školjkama. Izvadila je srebrnu narukvicu s tri priveska: mesecom, suncem i zvezdom.

Eva joj je kupila tu narukvicu krajem avgusta zato što je Brijan dobila pet A na ispitu. Brajan Mlađi je već izgubio manžetne koje mu je majka kupila jer je dobio šest A.

„Pozajmiću ovo“, rekla je Popi.

„Ne!“, uzviknu Brijan. „Ne tu! Mnogo mi znači.“ Uzela ju je i stavila oko članka.

„Pobogu, baš si materijalista“, odvrtila je Popi. „Iskuliraj.“

Brijan Mlađi je za to vreme hodao tamo-amo po neverovatno maloj sobi. Trebalo mu je samo tri koraka da stigne od prozora do vrata. Pitao se zašto ga majka nije pozvala kao što je obećala.

Već se raspakovao i uredno složio stvari. Hemijske i grafitne olovke stajale su poredane po bojama, počevši od žute i završavajući se crnom. Bilo mu je važno da crvena bude tačno na sredini reda.

Kad su doneli stvari iz automobila, napunili laptopove, isprobali *Ikeine* čajnike, tostere i lampe, Brajan, Brijan i Brajan Mlađi seli su na Brijanin krevet. Nisu imali šta da kažu jedno drugome.

Brijan je nekoliko puta rekao: „Dakle.“

Blizanci su očekivali da će nastaviti, ali ćutao je.

Naposletku se nakašljao i rekao: „Dakle, došao je i taj dan, zar ne? Ovo je šok za mamu i mene, pa čak i za vas dvoje. Sad ćete stati na svoje noge i upoznati nove ljude.“

Ustao je i okrenuo se prema njima. „Deco, potrudite se da budete druželjubivi prema ostalim studentima. Brijan, predstavi se, pokušaj da se osmehneš. Oni nisu pametni kao ti i Brajan Mlađi, ali nije sve u pameti.“

„Ovde smo da učimo, tata“, odgovorio je Brajan Mlađi ravnim glasom. „Visili bismo na *Fejsbuku* da su nam potrebni 'prijatelji'.“

Brijan je uhvatila brata za ruku i rekla: „Možda ne bi bilo loše imati prijatelja, Braje. Znaš, nekoga s kim bih mogla da pričam o...“, zastala je.

„Krpicama, mladićima i frizurama?“, predložio je Brajan.

„Uf! O frizurama? Ne, volela bih da pričam o svetskim čudima, o kosmičkim tajnama.“

„Možemo da steknemo prijatelje kad doktoriramo“, odvratio je Brajan Mlađi.

Brajan se nasmejao. „Opusti se malo, Bi-Džej. Napij se, odvedi devojkicu u krevet, nemoj predati rad na vreme za promenu. Student si, ukradi saobraćajnu kupu!“

Brijan je pogledala brata. Nije mogla da ga zamislim pijanog sa saobraćajnom kupom na glavi baš kao što nije mogla da ga zamisli kako u zelenim helankama od likre igra rumbu u onom glupom plesnom takmičenju.

Pre nego što je Brajan otišao, nespretno su se zagrlili i tapšali po leđima. Poljupci su završili na nosevima umesto na usnama i obrazima. Toliko su žurili da izađu iz pretrpane sobe da su izgazili nožne prste jedni drugima. A onda su čekali čitavu večnost da se lift popne šest spratova. Čuli su kako škripi i šišti.

Čim su se vrata otvorila, Brajan je gotovo utrčao. Mahnuo je, a blizanci su odmahnuili. Posle nekoliko sekundi, Brajan je pritisnuo taster za prizemlje, vrata su se zatvorila i blizanci su bacili kosku.

A onda se lift vratio sa zarobljenim Brajanom.

Blizanci su se užasnuli kad su videli da njihov otac plače. Taman su hteli da mu priđu ali utom su se vrata zatvorila, lift se trgao pa uz škripu počeo da se spušta.

„Zašto tata *plače*?“, pitao je Brajan Mlađi.

„Mislim da je tužan zato što smo otišli od kuće“, odgovorila je Brijan.

Brajan Mlađi se zapanjio. „A je li to normalna reakcija?“

„Mislim da jeste.“

„Mama nije plakala kad smo se pozdravili s njom.“

„Nije, mama misli da su suze prikladne samo za tragedije.“

Čekali su nekoliko trenutaka ispred lifta da vide hoće li se otac vratiti. Pošto se to nije desilo, otišli su u svoje sobe i bezuspešno pokušali da pozovu majku.

Treće poglavlje

U deset sati je Brajan Stariji ušao u spavaću sobu i počeo da se skida.

Eva je zažmurila. Čula je kako otvara pa zatvara fioku u kojoj drži pidžame. Sačekala je da obuče pidžamu, pa i dalje okrenuta leđima prema njemu rekla: „Brajane, ne želim da noćas spavaš u ovom krevetu. Zašto ne bi spavao u sobi Brajana Mlađeg? Sigurno je čista i neprirodno uredna.“

„Osećaš li se loše?“, pitao ju je. „Fizički.“

„Ne. Dobro sam.“

„Evo, znaš li da je u nekim terapijskim zajednicama pacijentima zabranjeno da koriste reči 'Dobro sam'?“, počeo je predavanje. „Zato što je očigledno da *nisu* dobro. Priznaj da si rastrojena zato što su blizanci otišli.“

„Ne, drago mi je što sam im videla leđa.“

Brajanu je glas zadrhtao od ljutnje. „Veoma je ružno da jedna majka kaže tako nešto.“

Eva se okrenula i pogledala ga. „Mnogo smo ih loše vaspitali. Brijan pušta da ljudi gaze po njoj, a Brajan Mlađi se prestravi kad mora da priča s drugim ljudskim bićem.“

Brajan je seo na ivicu kreveta. „Oni su osetljiva deca, to moram priznati.“